

mahdollistaa epäämään tiedonsaantipyynnön, jos asiakirjaan tutustuminen tai tiedon antaminen siitä loukkaisi yleisesti lailla suojattua tietojen luottamuksellisuutta. Tämä käsite ei esiinny direktiivin 90/313/ETY 3 artiklan 2 kohdassa mainitussa rajoitetussa poikkeusten luettelossa. Se ei myöskään ole yhdenmukainen tietojen luottamuksellisuutta koskevassa direktiivissä mainitun käsitteen kanssa tai sitä aineellisesti suppeampi. Vaikka kansallisten viranomaisten onkin kansallisia oikeussääntöjä tulkittaessaan varmistettava yhteisön oikeuden noudattaminen, vuoden 1978 lain sanamuodon perusteella ei objektiivisesti katsoen ole mahdollista estää sitä, että tietoja voidaan kieltäytyä luovuttamasta direktiivin kannalta perusteettomasti, ja yhteisön säännöksistä johtuvien velvollisuuksien vastainen oikeus luo oikeudellisen epävarmuuden, jota ei voida hyväksyä.

- Direktiivin 3 artiklan 2 kohdan viimeisen alakohdan täytäntöönpanon laiminlyöminen (osittainen tiedoksiantaminen): Hallinnollisten asiakirjojen tiedoksiantoa käsittelevän komitean (Ranska) noudattamalla käytännöllä ei voida korvata subjektiivisia oikeuksia antavan direktiivin virheetöntä täytäntöönpanoa.
- Direktiivin 3 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanon laiminlyöminen (mahdollisuus evätä tiedonsaantipyyntö, joka on kohtuuton tai johon liittyyi keskeneräisten tai sisäisten asiakirjojen antamista): Vaikka direktiivin 3 artiklan 3 kohdassa mainitaan vain jäsenvaltioille annettu mahdollisuus eikä velvollisuutta, vaikuttaa siltä, että Ranskan viranomaiset soveltavat kyseistä epäämismahdollisuutta tiettyihin tiedonsaantipyyntöihin eivätkä yksityishenkilöt saa edellytetyllä tavalla selkeästi tietää niillä olevan tiedonsaantioikeuden rajoituksia, sillä hallintotuomioistuimien arvioi poikkeuksia vain tapauskohtaisesti.
- Direktiivin 3 artiklan 4 kohdan virheellinen täytäntöönpaneminen (mahdollisuus tehdä implisiittisiä hylkäyspäätöksiä, joita ei perustella).

(1) EYVL L 158, 23.6.1990, s. 56.

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Divisionin (Crown Office) 1.6.2000 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Commissioners of Customs and Excise vastaan CSC Financial Services Ltd (aikaisemmin Continuum (Europe) Ltd)

(Asia C-235/00)

(2000/C 233/39)

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) on pyytänyt 1.6.2000 tekemällään

päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 13.6.2000, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta asiassa Commissioners of Customs and Excise vastaan CSC Financial Services Ltd (aikaisemmin Continuum (Europe) Ltd ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

Kuinka 13 artiklan B kohdan b alakohdan 5 alakohdassa⁽¹⁾ säädettyä arvopapereita koskeville liiketoimille myönnettyä poikkeusta on sovellettava? Erityisesti,

- 1) sisältyykö käsitteeseen "arvopapereita koskeva liiketoimi" ainoastaan liiketoimi, jonka seurauksena asianosaisten arvopapereita koskevat oikeudet tai velvoitteet muuttuvat?
- 2) sisältyykö käsitteeseen "arvopapereita koskevat liiketoimet, mukaan lukien välitys" palvelu, johon kuuluu tietojen antaminen potentiaalisille sijoittajille sekä sijoittajien hakemusten vastaanottaminen ja käsitteleminen arvopaperin liikkeeseen laskemista varten (mutta johon ei kuulu arvopaperin hallintaan oikeuttavan asiakirjan valmisteleminen eikä laatiminen), kun henkilö, jolla ei ole mitään arvopaperiin liittyviä oikeuksia tai velvollisuuksia, tarjoaa tätä palvelua henkilölle, jolla on arvopaperiin liittyviä oikeuksia tai velvollisuuksia?

(1) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17 päivänä toukokuuta 1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, 13.06.1977, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 13.6.2000 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-236/00)

(2000/C 233/40)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 13.6.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamies on oikeudellisen yksikön jäsen Gérard Berscheid, prosessiosoite c/o saman yksikön jäsen Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

- vahvistaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut
- toimenpiteiden vahvistamisesta tiettyjen rehualan tuotantolaitosten ja välittäjien hyväksymis- ja rekisteröintimenettelyssä sovellettavista vaatimuksista ja yksityiskohtaisista säännöistä annetun neuvoston direktiivin 95/69/EY panemiseksi täytäntöön 9 päivänä heinäkuuta 1998 annetun komission direktiivin 98/51/EY⁽¹⁾ 10 artiklan ja

- direktiivien 80/511/ETY, 82/475/ETY, 91/357/ETY ja neuvoston direktiivin 96/25/EY muuttamisesta ja direktiivin 92/87/ETY kumoamisesta 7 päivänä syyskuuta 1998 annetun komission direktiivin 98/67/EY⁽²⁾ 7 artiklan

mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole säädettyssä määräjassa täytäntöönpannut direktiivien noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä

- velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja esitetyt pääasialliset perustelut

EY:n perustamissopimuksen 249 artiklan 3 kohdan ja 10 artiklan 1 kohdan säännösten pakottavuus velvoittaa jäsenvaltiot toteuttamaan direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista oikeusjärjestystä ennen sille säädetyn määräajan päättymistä. Kyseessä oleva määräaika on mennyt umpeen 31.12.1998, johon mennessä Luxemburgin suurherttuakunta ei ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä.

⁽¹⁾ EYVL L 208, 24.7.1998, s. 43.

⁽²⁾ EYVL L 261, 24.9.1998, s. 10.

Euroopan yhteisöjen komission 14.6.2000 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-237/00)

(2000/C 233/41)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 14.6.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamies on oikeudellisen yksikön jäsen Bernard Mongin, prosessiosoite c/o saman yksikön jäsen Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- vahvistaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut laivavarusteista 20 päivänä joulukuuta 1996 annetun neuvoston direktiivin 96/98/EY⁽¹⁾ 20 artiklaa ja EY:n perustamissopimuksen säädösten mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole säädettyssä ajassa antanut direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ilmoittanut niistä komissiolle,
- velvoittaa Luxemburgin hallituksen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja esitetyt pääasialliset perustelut ovat samat kuin mitä asiassa C-236/00⁽²⁾ on esitetty; täytäntöönpanolle myönnetty määräaika on mennyt umpeen 30.6.1998.

⁽¹⁾ EYVL L 46, 17.2.1997, s. 25.

⁽²⁾ Katso kyseinen EYVL, s. 21.

Peter Reichertin 14.6.2000 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (yhden tuomarin kokoonpanossa) 13.4.2000 antamasta tuomiosta asiassa T-18/98, Peter Reichert vastaan Euroopan parlamentti

(Asia C-238/00 P)

(2000/C 233/42)

Peter Reichert on valittanut 14.6.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (yhden tuomarin kokoonpanossa) 13.4.2000 antamasta tuomiosta asiassa T-18/98, Peter Reichert vastaan Euroopan parlamentti. Valittajan edustajana on asianajaja Dieter Rogalla, Eicklöhken 19, D-45549 Sprockhövel ja prosessiosoite Luxemburgissa on asianajotoimisto Deccker, Braun & Wagner, B.P. 335, L-2013 Luxembourg.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-18/98 13.4.2000 antaman tuomion;
- joko itse vahvistaa, että valittajalla on oikeus ulkomaankorvauksen säilyttämiseen, tai palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen asian uutta käsittelyä ja uutta päätöstä varten;
- velvoittaa vastaajan eli Euroopan parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut koko menettelyn ajalta.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Valituksenalaisessa tuomiossa on perusteeksi ulkomaankorvauksen saamatta jäämiselle esitetty työskentely kirjeenvaihtajana brysseliläisessä VWD-toimituksessa. Tämä työskentely kesti kuitenkin vain 20 kuukautta, joten se ei missään tapauksessa ole olennainen osa henkilöstösääntöjen liitteen VII 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesta 66 kuukauden ajanjaksosta;
- Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt tutkimatta sen, mikä valittajan ammatillinen asema muuna aikana oli. (Hän nimittäin toimi Brysselin kirjeenvaihtajana Wirtschaftswoche-nimiselle lehdelle, jonka toimitus sijaitsi Düsseldorfissa.)